

**НОВОДОМЦИ В ГОРАТА
УКРАЙНСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Наесен селяните подпалили стърнищата да подготвят нивята за нова оран. В туй време недалеч един вол кротко си пасял. Подухнал насреща му лек ветрец и довял дим от стърнищата. Волът го подушил и се уплашил: помислил, че земята се е подпалила.

Бягал, бягал, ето ти насреща едно магаре.

— Стой, бре Сивчо, защо тичаш като пощръклял? — попитало го то.

— Бягай да бягаме, Клепоушко, че земята се е подпалила!

— Ау-у! Да бягаме тогава заедно, да се спасяваме.

Магарето свило уши и запрепускали двете добичета. Бягали, бягали, а насреща им — куче и котка. Питат:

— Къде сте се разбързали, приятели?

— Спасявайте се, защото земята се е подпалила!

— Тъй ли? — И ние ще бягаме с вас — рекли двете животинчета и затичали подире им.

Бягали, що бягали, среща ги един петел.

— Накъде, бе братя, сте се понесли? — попитал.

— Бягай, Петльо, да бягаме, че земята се е подпалила, да не изгориш и ти!

— Щом е тъй, и аз ще бягам с вас.

И продължили петимата тичешком. Стигнали със сетни сили до една гора. Седнали до едно поточе да починат и да решат какво да правят по-нататък. Волът, който бил най-стар и най-много ум събрал, рекъл:

— Усещам, приятели, че скоро зимата ще дойде; ще навали сняг и ще загаси огъня в полето. Ала тогава пък ще свие голям студ. Затова трябва да си построим колиба, да съберем храна, та да прекараме зимата на топло и сити.

— Право говориш! Тъй да сторим! — съгласили се всички.

Хванали се петимата бегълци на задружна работа: волът съборил няколко дървета и заедно с магарето ги пренесъл на избраното място; изплели с клоните стените на колибата, с опашката си кучето добре ги измазало с кал; сетне котката натрупала върху покрива мъх и шума, па не забравила да ги притисне с камъчета и пръст, за да не ги отнесе вятърът.

А през цялото време петелът подскачал насам-натам, командвал, давал съвети като същински майстор и началник. И ето че не минало

много време, издигнали сред гората къщичка за чудо и приказ — измазана, подредена, няма зирка, ни прозирка, откъдето да нахлува студ.

Като завършили тази важна работа, заловили се за друга — не по-малко важна: да се запасят със зимнина. В единия ъгъл струпали камара сено за вола, в друг — тръни (че нали магарето много ги обичало!), събрали разни семена за Петльо. Кучето, което било добър ловец, си приготвило зайча пастърма, а Маца наловила риба и си я изсушила?

* * *

Така, преди още да задухат виелиците, петимата приятели насядали край огнището на сладки приказки и разговорки. И ето че неусетно дошла зимата.

Вечерта срещу Нова година новодомците си наредили добра трапеза, както му е редът навред по света. Яли, пили, развеселили се и викнали да пеят: волът на дебело — му-у, магарето на високо — ай-ай-ай, кучето — джаф-джаф, котката — мяу-мяу, пък петелът кукуригал и пляскал с крила — управлява, значи, хора.

Екнала гората наблизо и надалеч. Дочула Кума Лиса веселите песни и нали си е много любопитна, запътила се да узнае каква е работата — дали някъде не се е вдигнала сватба, че и тя да се пооблажи. Тихо-тихо се промъкнала до горската къщичка, надзърнала през дупката на ключалката и видяла сладкогласните певци. Разбира се, най-много и се харесал петелът, не само задето бил толкова гласовит, ами защото като се охранил, перата му се изгладили, излъскали... А бе, какво да говорим? С една дума — хубавец!

Лисана си преглътнала слюнката, замислила се как и тя да отпразнува сито и весело новогодишната нощ. Разбрала, че с малката си сила нищо не може да стори, затова тръгнала да дири помощ. Скоро подушила миризмата на кум Вълчан — той вонял отдалече, защото откакто майка му го била родила не се бил къпал. Тръгнала кума Лиса бързешком по дирите му и го настигнала на една поляна — трака със зъби, настръхнал, зъл и гладен, насреща му да не излизаш.

— Куме — задъхано издумала тя, — да знаещ само какво месце съм намерила! Можем много весело да посрещнем Новата година.

— Кажи бърже къде, кумице! Защото, както съм гладен, и на теб налитам, макар да сме близки роднини.

— В нашата гора са се заселили такива мили животни — един голям вол и едно хубаво магаре — десет дена ще ядеш и ще бъдеш все сит до гуша.

На вълка лигите му се проточили до земята. Ама нали си е ненаситен, пак попитал:

— А други животни има ли с тях?

— А бе има и едно шарено петле. То пък за мене ще бъде.

— Друго?

— Хм, друго? — Една котка и едно куче...

— Куче ли? А голямо ли е кучето?

— А че голямо е. Ама ти нали си юнак, от едно куче ли ще се боиш?

— Страхувам се, кумичке, от кучетата, защото никак не ме обичат и много им са остри зъбите. Самички ние двамата няма да можем да надвием толкова животни.

— Да отидем тогава да събудим баба Меца. Тя е яка и от нищо се не бои — предложила Лисана.

Кум Вълчан се съгласил. Отишли пред бърлогата на мечката. Викали, тропали, ала тя била потънала в своя дълбок зимен сън — не се обажда. Най-сетне двамата се престрашили, влезли вътре и я задърпали.

— Стани, стани, бабо Мецано! Събуди се, че сега е новогодишната нощ и голяма гощавка те чака — подканила я кума Лиса.

— За тебе — цял вол, за мене — магаре, за кумичката — Петльо Герест — предумвал я и кум Вълчан. — Ще ги изядем и ще се преселим на топло в тяхната къща.

— О-о-ох! — прозяла се баба Меца. — Спи ми се и ме мързи, ама щом е за такава веселба, ще дойда с вас, че усещам търбуха си съвсем празен.

Повела ги лисицата към горската къщичка. Още отдалеч зачули песента на безгрижните другари. Изправила се баба Меца пред вратата, почукала и викнала:

— Пуснете ме, милички, да се погреея, па да попея и аз заедно с вас.

— Кой си ти? — попитали отвътре.

— Баба ви Мецана. Слизам от Балкана. Щом за чухме селите ви песни, доця ми се да ви дойда на гости.

— Върви си, върви си в бърлогата да спиш! Ти не си ни дружина — отговорил ѝ волът.

— Ако не ме пуснете с добро, силом ще вляза! — заканила се мечката.

— Само да посмееш, само да посмееш — заплашил я петелът. — Очите ще ти изкълва.

Не се уплашила баба Меца; натиснала с две лапи вратата и — бух! — та вътре. Секнала песента. Ала Сивчо не бил от страхливите — втурнал се насреща, ръгнал неканената гостенка с все сила и я съборил на земята. Навалили я всички: кучето, където ухапе, кръв пуска; котката драци и валма козина свлича; петелът кацнал на главата и, кълве я по муцуната, търси и очите, та да я ослепи. Накрай, когато Мецана с мъка успяла да се изправи на четири крака, магарето като я ритнало в задника, тя се прескамбичнала три пъти и не видяла как изскочила навън. Повлякла се по снега ни жива, ни умряла. Подире и тръгнали двамата разбойника омърлушени — разбрали гладниците, че няма да има тук за тях новогодишна гощавка.

Баба Меца едва се довякла до бърлогата си, легнала, засмукала си пръстите и тоз час заспала, като чак до пролетта стенела на сън. Кум Вълчан се изкачил на един хълм, завил протяжно — заоплаквал се на месечината от несносния си живот. Само кума Лиса не се отчаяла: заскитала нагоре-надолу из храсталаци и трънаци и като зърнала една мишка, без да и каже „здрасти“, я глътнала на един залък.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.